

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudců JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D. ve věci

žalobce:

sídlem

proti

žalovanému: **Česká advokátní komora,**
sídlem Národní 118/16, Praha 1

zastoupen JUDr. Janem Sykou, advokátem
sídlem Školská 12, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 6. 2016, sp. zn. K 101/2015

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

- 1 Žalobce (dále též „kárně obviněný“) se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí odvolacího kárného senátu České advokátní komory (dále jen „žalovaný“, kterým je obecně označován i správní orgán 1. stupně, nemá-li odlišený význam pro kontext odůvodnění) ze dne 24. 6. 2016, sp. zn. K 101/2015 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle § 32 písm. c) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 244/1996 Sb., kterou se podle zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, stanoví kárný řád (dále jen „advokátní kárný řád“), zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí kárného senátu České advokátní komory (dále jen „správní orgán 1. stupně“ nebo „kárný senát“) ze dne 18. 12. 2015, sp. zn. K 101/2015 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Kárný senát prvostupňovým rozhodnutím uložil žalobci kárné opatření podle § 32 odst. 3 písm. c) zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii (dále jen „zákon o advokacii“), ve formě pokuty ve výši 30.000 Kč za kárné provinění spočívající v porušení § 16 odst. 1, 2 a § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1, 2 a čl. 6 odst. 2 a čl. 17 odst. 1, 3 Usnesení představenstva České advokátní komory č. 1/1997 (dále jen „Pravidla profesionální etiky“).
- 2 Vytýkané jednání spočívalo v tom, že žalobce jako ustanovený obhájce při hlavním líčení na výzvu soudu k přednesení závěrečné řeči soudu sdělil, že na závěrečnou řeč není připraven, a z tohoto důvodu žádá o odročení. Když tomuto návrhu na odročení nebylo vyhověno, a to ani senátem, opustil jednací síň. Uvedený skutek byl v rozhodnutích žalovaného hodnocen tak, že žalobce (i) nechránil zájmy klienta, (ii) nejednal svědomitě, (iii) snižoval důstojnost advokátního stavu, neboť jednal nečestně, nepoctivě a neslušně, neplnil převzaté závazky, a nezachoval náležitou úctu a zdvořilost. Za popsané kárné provinění byla žalobci uložena pokuta ve výši 30.000 Kč.
- 3 Žalobce k napadenému rozhodnutí a prvostupňovému rozhodnutí v prvním žalobním bodu namítá, že byly vzaty v úvahu pouze okolnosti v jeho neprospěch, a byly zcela ignorovány okolnosti svědčící v jeho prospěch, zejména okolnosti, že hlavní líčení bylo odročeno za účelem dalšího rozsáhlého dokazování, ale namísto toho soud překvapivě ihned vyzval k závěrečným řečem, čímž porušil právo jeho klienta na spravedlivý proces garantované Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod (dále též „Úmluva“) v čl. 6 bod 3 písm. b), podle kterého má mít přiměřený čas a možnost k přípravě obhajoby. Žalobci tak nebyla poskytnuta žádná lhůta k přípravě závěrečné řeči, ačkoli měl spis 4000 stran a žalobce byl ustanoven až v průběhu hlavního líčení, a nebyl tak obhájcem obžalovaného od počátku přípravného řízení a neseznamoval se tak se spisem při skončení vyšetřování ani neměl v řízení závěrečnou řeč jako ostatní obhájci, přesto jej žalovaný bez přihlídnutí k této odlišnosti s těmito obhájci plně srovnal. Dále uvedl, že soudu nic nebránilo přerušit jednání na 30 minut, za účelem alespoň minimální přípravy závěrečné řeči. Žalobce dále namítal, že žalovaný nezohlednil, že se žalobce vytýkaného skutku dopustil výlučně v zájmu klienta na spravedlivý proces a v situaci, kdy měl on i klient pocit, že je soudkyní šikanován a příležitostně ponižován. Popsaného jednání se tak dopustil „v zájmu práva, v zájmu klienta, v zájmu soudu, a v zájmu České republiky“. Žalovaný k výše uvedeným tvrzením nijak nepřihlédl, nevedl k uvedenému žádné dokazování, a ani nevedl, z jakého důvodu navrhované důkazy nebyly provedeny.

Tvrzenou šikanu pak dokládají zvukové záznamy, kdy nepřátelství, pohrdání ze strany soudkyně je znát v síle, tónu, zabarvení jejího hlasu vůči klientovi i žalobci. Kárný senát tak podle mínění žalobce neprojevil žádnou snahu pochopit skutečné důvody jeho jednání a věc posoudil čistě jednostranně. Tím porušil právo žalobce na projednání „jeho věci“, jak mu zaručuje Listina základních práv a svobod (dále též „Listina“) v čl. 38 odst. 2, podle kterého má každý právo, aby jeho věc byla projednána veřejně, bez zbytečných průtahů a v jeho přítomnosti.

- 4 Dále žalobce namítl, že žalovaný ani v jednom rozhodnutí neuvedl, jakou formou zavinění by měl být v jaké části vinen. Byla tak porušena zásada trestu pouze za úmyslné zavinění, kdy toto se na popsané jednání nevztahuje ani zčásti, neboť analogicky se mají v tomto směru použít obecné předpisy trestního řízení.
- 5 V dalším žalobním bodu žalobce namítl, že žalovaný též nevyčkal na výsledek odvolacího řízení v předmětné trestní věci, ačkoli odvolací rozhodnutí pro nezákonnost zrušilo napadený trestní rozsudek.
- 6 Dále žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí nebylo vyhlášeno, nebylo veřejné, dokonce o něm žalobce ani nevěděl, což je v rozporu s čl. 6 bod 3 písm. b) Úmluvy.
- 7 V posledním žalobním bodu žalobce namítl, že považuje výši pokuty 30 000 Kč (plus 8 000 Kč za náklady řízení) s ohledem na skutečnost, kdy toto představuje více než jeho měsíční prostředky, za nepřiměřenou a její odůvodnění za nepřezkoumatelné. Zároveň poukazuje, že mu nebylo vysvětleno, proč advokátu [REDACTED] byla uložena za skutek, kdy se vůbec nedostavil k hlavnímu líčení v jiné trestní věci, ač věděl, že se koná, a pro klienta nevykonal nezbytné a neodkladné úkony po vypovězení zastoupení, tedy „za horší skutek pokuta poloviční“. Žalobce v této souvislosti navrhl, aby soud pro případ, že žalobě nevyhoví, alespoň zrušil nebo podstatně snížil uloženou pokutu.
- 8 Žalovaný ve svém vyjádření navrhl podanou žalobu zamítnout s tím, že je kárná žaloba s ohledem na § 21 zákona o advokacii projednávána neveřejně a předmětem jednání je právě skutek popsaný kárným žalobcem. Při projednání byla vyslechnuta též obhajoba kárně obviněného, a na jeho návrhy a hodnocení kárné senáty obou stupňů reagovaly svým rozhodnutím a odůvodněním. Absenci vytýkané jednostrannosti lze vidět například ve třetím odstavci třetí strany prvostupňového kárného rozhodnutí, kde kárný senát připouští, že kárně obviněný se subjektivně postupem soudu mohl cítit zaskočen. Navrhované důkazy o tom, co v soudní síni předcházelo předmětnému skutku, nebyly a nejsou pro rozhodnutí potřebné. Je všeobecně známo, že účast při každém jednání soudu vyžaduje reagovat na určité stupně složitosti a napětí, přičemž odbornost a důstojnost takové reakce je nezbytnou součástí činnosti advokáta. Určitá překvapivost v postupu soudu byla vzata v úvahu, zároveň však žalovaný vycházel ze skutečnosti, že řízení trvalo po určitou dobu, během které obhájce čerpá informace a připravuje si argumentaci tak, aby mohl závěrečnou řeč přednést. Pokud očekává rozhodnutí, do kterého bude potřeba podat odvolání, je taková příprava zároveň přípravou odvolání, do něhož je samozřejmě možno zahrnout i hodnocení průběhu a závěru řízení, což žalobce v odvolání učinil. To, co žalobce vytýkal trestnímu soudu, mohlo být předmětem odvolacího soudního řízení. Předmětem kárného řízení je postup obhájce zachycený ve

skutkové větě. K přijetí napadeného rozhodnutí nebylo potřeba čekat na výsledek odvolacího trestního řízení, které mělo jiný předmět. Pokud jde o formu zavinění, sám žalobce tuto přiznává, když uvádí, že takto jednat chtěl, a to v zájmu klienta.

- 9 Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti.
- 10 Dne 7. 10. 2015 byla proti žalobci podána kárná žaloba pro výše popsany skutek. Žalobce se k podané žalobě vyjádřil přípisem ze dne 30. 10. 2015 tak, že soudkyně jednala zcela zjevně zákeřně, když poslední jednání odročila za účelem provedení velké řady dalších důkazů, které však hned na začátku tohoto dalšího jednání zamítla, aniž by to pochopitelně zdůvodnila, a vyzvala k závěrečným řečem. Soudkyně v tomto trestním řízení šikanovala po delší dobu

žalobce i jeho klienta a projevovala neúctu a nenávist. Žalobce důstojnost advokátního stavu za dané situace posílil, když se nepodvolil zlovůli soudkyně, která se jej snažila ponížit tím, že při jednání uvedla, že je neznalý práva, ačkoli šlo o argument z Listiny, že nikdo nemůže být soudcem ve vlastní věci. Jeho cílem bylo zamezit tomu, aby se soudní jednání konalo protiprávně, čehož mohl dosáhnout v případě nutné obhajoby jen tím, když tam nebude. Ve věci navrhl provést důkaz zvukovým záznamem z jednání, ze kterého vyplyne, že nejednal urážlivě. Dále poukázal na skutečnost, že oba ostatní advokáti již v předchozím řízení působili, byli u všech předchozích jednání a důkazů a závěrečnou řeč již připravovali. Měli též možnost se se spisem seznámit na konci vyšetřování. Dále se žalobce ve věci vyjádřil přípisem ze dne 13. 11. 2015 tak, že uvedený postup konzultoval s klientem, který jej schválil. Dále navrhl vyslechnout k doložení stoprocentní nevinu dotčenou trestní soudkyni, která podle mínění žalobce nemůže uvést nic, co by hovořilo proti němu.

- 11 Kárný senát projednal kárnou žalobu dne 18. 12. 2015 za přítomnosti žalobce, který měl možnost se k podané kárné žalobě opět vyjádřit, když mimo jiné uvedl, že z jednání odešel s cílem chránit zájmy klienta a zachovat spravedlivý proces. Dále uvedl, že byl ustanoven obhájcem klienta v průběhu odvolacího řízení, kde byl původní trestní rozsudek soudu I. stupně zrušen a věc vrácena k novému řízení. Další hlavní líčení před soudem I. stupně se konalo v srpnu a poté proběhlo několik dalších hlavních líčení dne 21. 11., 26. 11. a 28. 11. a dále dne 5. 12. 2014 s tím, že toto hlavní líčení bylo odročeno za účelem provádění řady důkazů. K uvedenému předložil protokol o hlavním líčení ze dne 5. 12. 2014, ze kterého vyplývá (strana 12), že bylo hlavní líčení odročeno na den 12. 12. 2014 v 8.00 hodin za účelem dalšího dokazování.
- 12 Dále kárný senát provedl následující důkazy: výpis z matriky, stížnost Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 14. 4. 2015, protokol o hlavním líčení ze dne 12. 12. 2014, vyjádření kárně obviněného ke stížnosti ze dne 13. 5. 2015 a ke kárné žalobě s tím, že kárný žalobce ani kárně obviněný neměli další návrhy na doplnění dokazování.
- 13 Závěrem žalobce uvedl, že *„cílem jeho odchodu z hlavního líčení byla příprava kvalitní závěrečné řeči tak, aby soud mohl rozhodnout co nejlépe. Čili šlo o způsob obhajoby s tím, že byl přesvědčen, že pokud u hlavního líčení nebude, soudkyně nebude smět konat, neboť šlo o nutnou*

obhajobu a tudíž získá čas.“ K osobním a majetkovým poměrům žalobce uvedl, že vlastní osobní automobil Nissan Almera, rok výroby 2000. Děti ani manželku nemá. V Ostravě vlastní byt v panelovém domě, za nějž ještě zčásti dluží své matce, příjmy z podnikání dosahují částky 100 000 Kč měsíčně, při nákladech 60 až 70 tis. Kč měsíčně s tím, že nemá žádné úspory.

- 14 Z protokolu o hlavním líčení ze dne 12. 12. 2014 se podává, že se uvedeného hlavního líčení účastnil žalobce jako obhájce obžalovaného [REDACTED]. Poté, co žalobce předložil soudu podání obsahující námitku podjatosti, se dále vyjádřili obžalovaní a následně došlo ze strany soudu k vyhlášení usnesení: *„Návrhy obžalovaných na doplnění dokazování se zamítají. Důkazní řízení se prohlašuje za skončené.“* Poté přednesla závěrečnou řeč státní zástupkyně a obhájci dalších dvou obžalovaných. Žalobce k výzvě soudu sdělil, že na závěrečnou řeč není připraven a požádal o odročení jednání, což bylo ze strany soudu odmítnuto. Po poradě s klientem opětovně požádal o odročení jednání, aby mohl kvalitně připravit závěrečnou řeč. K uvedenému bylo ze strany soudu sděleno, že má pronést závěrečnou řeč. Na to požádal o rozhodnutí senát, který jeho návrh na odročení jednání zamítl. Na uvedené žalobce reagoval následujícím vyjádřením: *„Ve prospěch obžalovaného [REDACTED], ve prospěch soudu, ve prospěch republiky, ve prospěch práv a ve prospěch svůj se tohoto dále účastnit nebudu. Odcháším.“* A jednací síň v 9.15 hodin opustil.
- 15 Kárný senát po projednání kárné žaloby podle § 32 a násl. zákona o advokacii rozhodl následovně: *„Kárně obviněný se dopustil kárného provinění tím, že jako obhájce vazebně stíhaného obž. E.E., jemuž byl opáčením OS pro Prahu 1 ze dne 20. 3. 2014, č. j. 5 T 150/2013, ustanoven obhájcem v jeho trestní věci vedené u tohoto soudu pod tímto č.j. 5 T 150/2013, při hlavním líčení konaném u tohoto soudu dne 12. 12. 2014, kterému byli mimo jiné přítomni státní zástupkyně, obž. E.E. a další spoluobžalovaní M.F. a M.J. a jejich obhájci, po skončení důkazního řízení na výzvu soudu k přednesení závěrečného návrhu sdělil soudu, že na závěrečnou řeč není připraven a z tohoto důvodu žádá o odročení jednání, a poté, co jeho žádosti nebylo soudem vyhověno, opětovně žádal o odročení hlavního líčení za účelem kvalitní přípravy závěrečné řeči s návrhem, aby o tomto rozhodl senát, a poté, co bylo rozhodnuto, že návrh na odročení hlavního líčení za účelem přípravy závěrečné řeči se zamítá, opustil jednací síň, tedy I. nechránil práva a oprávněné zájmy klienta, II. při výkonu advokacie nejednal svědomitě, při výkonu advokacie nepostupoval tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu, když za tím účelem nedodržel pravidla profesioniální etiky ukládající mu (i) povinnost všeobecně poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu, (ii) povinnost plnit převzaté závazky, (iii) povinnost ve věcech, v nichž byl soudem ustanoven, postupovat se stejnou svědomitostí a péčí jako ve věcech ostatních klientů, (iv) povinnost vůči soudům, rozhodčím orgánům, orgánům veřejné správy a jiným orgánům, které rozhodují v právních věcech, jakož i vůči osobám, které plní jejich úkoly, zachovávat náležitou úctu a zdvořilost, (v) povinnost v řízení jednat poctivě, respektovat zákonná práva ostatních účastníků řízení a chovat se k nim i k ostatním osobám zúčastněným na řízení tak, aby nebyla snižována jejich důstojnost ani důstojnost advokátního stavu, čímž porušil ustanovení § 16 odst. 1,2 zákona o advokacii, ustanovení § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1,2, čl. 6 odst. 2 a čl. 17 odst. 1,3 Etického kodexu. Za to se mu podle § 32 odst. 3 písm. c) zákona o advokacii ukládá kárné opatření pokuta ve výši 30.000 Kč.“* Dále byla žalobci uložena povinnost zaplatit žalovanému částku 8.000 Kč jako náhradu nákladů řízení.

- 16 Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že kárný senát projednal žalobu na jednání dne 18. 12. 2015, kdy bylo provedeno dokazování, především výsledkem žalobce, protokolem o hlavním líčení ze dne 12. 12. 2014 a fotokopii strany 12 protokolu o hlavním líčení ze dne 5. 12. 2014, z něhož vyplynula pravdivost obrany žalobce spočívající v tvrzení, že na hlavním líčení dne 12. 12. 2014 mělo být pokračováno v provádění dokazování, avšak nedošlo k němu a žalobce byl soudem vyzván k přednesení závěrečné řeči.
- 17 Kárný senát měl, co se skutkového stavu týče, za prokázané, že žalobce byl opatřením Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 20. 3. 2014 ustanoven obhájcem obžalovaného E. E. a bezprostředně poté se zúčastnil jednání Městského soudu v Praze o odvolání, na němž došlo ke zrušení prvostupňového rozsudku a vrácení věci tomuto soudu k novému projednání. V dalším období se zúčastnil nejméně čtyř hlavních líčení, předcházejících hlavnímu líčení dne 12. 12. 2014, které v jeho průběhu za okolností popsanych v kárné žalobě, opustil. Poté se zúčastnil ještě hlavního líčení dne 17. 12. 2014. Dále kárný senát v odůvodnění uvedl, že je pravdou, že na hlavním líčení dne 12. 12. 2014 mělo být pokračováno v dokazování, avšak nestalo se tak, a žalobce byl vyzván, tak jako další dva obhájcí v tomto řízení činní, k přednesení závěrečné řeči. Ti ji na rozdíl od něho přednesli. Žalobce se pak domáhal odročení za účelem řádné přípravy své závěrečné řeči, v čemž mu nebylo vyhověno, a proto hlavní líčení opustil v přesvědčení, že soud v jeho nepřítomnosti v hlavním líčení pokračovat nebude, což se však nestalo.
- 18 Dále kárný senát uvedl, že se žalobce subjektivně postupem soudu mohl cítit zaskočen, z objektivního hlediska se však kárný senát s jeho konáním neztotožnil, neboť šlo o případ nutné obhajoby z důvodu vazebního stíhání a žalobce z hlediska zájmů obžalovaného E. E. opuštěním hlavního líčení zvolil pro něho nejméně příznivý postup. V úmyslu vynutit odročení hlavního líčení za účelem přípravy své závěrečné řeči opustil jednací síň v přesvědčení, že v jeho nepřítomnosti soud jednat dále nebude. Postup soudu po tom následující pak přísluší posoudit

výlučně odvolacímu soudu, a lze důvodně předpokládat, že se tak ve prospěch obžalovaného stane.

- 19 Kárný senát následně uzavřel, že z hlediska zájmů vazebně stíhaného obžalovaného bylo povinností žalobce přednést závěrečnou řeč a právě v ní akcentovat veškerou argumentaci v jeho prospěch, kterou posléze uvedl a uvádí na svou obhajobu ve svých vyjádřeních ke kárné žalobě. Žalobce po účasti na jednání před odvolacím soudem, kde došlo ke zrušení rozsudku soudu prvního stupně, a několika dalších hlavních líčení měl a mohl vědět, že bude dříve nebo později vyzván k přednesu závěrečné řeči, a měl a musel k tomu mít nepochybně dostatek poznatků. Místo toho se bez rozumného důvodu spoléhal na to, že na hlavním líčení dne 12. 12. 2014 bude pokračováno v dokazování, byť soud sám pak pro toto hlavní líčení avizovaný procesní postup nedodržel a brzy po jeho zahájení dokazování skončil. Posouzení tohoto postupu soudu prvního stupně však náleží pouze odvolacímu soudu. Kárný senát pak zdůraznil, že i kdyby soud v dokazování pokračoval, žalobce měl a musel předvídat, že o rozsahu dokazování a jeho ukončení rozhoduje vždy výlučně soud a

nikdo jiný a v obdobném stadiu trestního řízení může být obhájce vyzván k přednesu závěrečné řeči kdykoliv a řeč přednést, jak ostatně učinili i další dva v této trestní věci činní obhájci.

- 20 K části obhajoby, kde se žalobce věnoval polemice o rozdílech v právní úpravě rozhodování o podjatosti v trestním a civilním řízení, návrzích k osobě soudce a jiným, kárný senát souhrnně uvedl, že tyto sice mohou mít význam pro trestní řízení, nikoli však pro kárné řízení, neboť nejsou předmětem kárné žaloby, a proto od jejich hodnocení abstrahoval zcela. Dále kárný senát doplnil, že na jeho závěru nemohla nic změnit ani tvrzení, že žalobce jednací síň opustil v souladu s pokynem klienta, neboť takový pokyn nebyl povinen respektovat pro rozpor se zákonem.
- 21 Při zvažování ukládaného kárného opatření kárný senát usoudil, že kárným žalobcem navrhované kárné opatření, tj. pokuta, kterou lze podle zákona uložit až do výše stonásobku minimální mzdy stanovené zvláštním právním předpisem, je s ohledem na charakter kárného provinění, spočívajícího v závažném porušení právních předpisů o nutné obhajobě v trestním řízení, zcela na místě. Kárný senát pak neakceptoval návrh na uložení pokuty ve výši 50 000 Kč, byť byla navržena při samé dolní hranici. Kárný senát uvážil osobní a majetkové poměry žalobce, o jejich věrohodnosti neměl v době rozhodování pochybnosti a dospěl k závěru, že kárným žalobcem navrženou pokutu ve výši 50.000 Kč považuje nikoli obecně, ale ve věci právě projednávané za kárné opatření nepřiměřeně přísné, a proto uložil pokutu ve výši 30 000 Kč.
- 22 Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce dne 19. 2. 2016 odvolání, ve kterém žádal doplnění popisu skutku o jím uváděnou argumentaci, když si kárný senát vybral pouze skutečnosti, které hovoří v jeho neprospěch. Dále uváděl, že v rozhodnutí kárného senátu není nijak zhodnoceno, že klient postup spočívající v odchodu z hlavního líčení schválil. A v takovém případě vylučuje protiprávnost. Dále namítal, že v rozhodnutí není uvedeno, jakou formou zavinění je vinen a dále že nevěděl, jaký trest se mu navrhuje, a proto neměl možnost se proti němu bránit. Dále namítl, že svým odchodem naopak zvýšil důstojnost advokátního stavu, když sebou nenechal soudkyní zametat. Dále žádal o sdělení, proč nebyly provedeny některé jím navrhované důkazy. Dále zopakoval již uvedenou argumentaci, tedy že postupoval v zájmu klienta, který s jeho postupem souhlasil, že jednání bylo odročeno za účelem provedení dalšího dokazování, které provedeno nebylo, a on byl vyzván k přednesu závěrečné řeči.
- 23 Žalovaný k odvolání žalobce přezkoumal výrok kárného rozhodnutí, přezkoumal v rámci odvolacího řízení i správnost kárného řízení, které tomuto rozhodnutí předcházelo. Žalovaný o věci rozhodoval ve smyslu § 27 odst. 1 vyhlášky č. 244/1996 Sb. bez nařízení jednání, když k
- nařízení jednání neshledal důvod, neboť k řádnému posouzení věci nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
- 24 Žalovaný v odůvodnění uvedl, že kárný senát ze všech zjištěných skutečností vyvodil správné právní a skutkové závěry, a proto se s nimi zcela ztotožňuje. Žalovaný též konstatoval, že v rámci kárného řízení byly provedeny všechny relevantní důkazy a jejich

hodnocení kárným senátem je zcela přesvědčivé. Žalovaný došel k závěru, že v kárném řízení byla zachována všechna procesní pravidla a v řízení nebyly shledány procesní vady.

- 25 Skutkový děj, tak jak byl popsán v rozhodnutí kárného senátu, měl žalovaný po zhodnocení kompletní spisové dokumentace a provedeního dokazování za prokázaný. Žalovaný měl za to, že žalobce se dopustil kárného provinění, jak je mu kladeno za vinu v rozhodnutí kárného senátu, když nebyl na hlavním líčení konaném u Obvodního soudu pro Prahu 1 dne 12. 12. 2014 připraven přednést závěrečnou řeč a v důsledku nepřipravenosti (a následného zamítnutí návrhu na odročení jednání) opustil během jednání jednací síň. Samotnou touto skutečností nejednal žalobce svědomitě a nepostupoval tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu. Žalovaný považoval za podstatné, že předmětné hlavní líčení bylo již několikáté v řadě, kdy všech předchozích se žalobce zúčastnil. Z tohoto důvodu měl mít již závěrečnou řeč připravenou, resp. musel nebo měl vědět, že může být vyzván soudem k přednesení závěrečné řeči, a to i přes to, že část hlavního líčení měla být věnována dalšímu dokazování. Naopak za zcela irelevantní považoval žalovaný, že k vytčenému jednání měl žalobce pokyn (resp. souhlas) od klienta, neboť takovým pokynem neměl být, jak správně uvedl kárný senát, vázán z důvodu jeho rozporu se zákonem a stavovským předpisem.
- 26 Žalovaný se při hodnocení zvoleného kárného opatření ztotožnil se závěry kárného senátu s tím, že uložená pokuta ve výši 30.000 Kč je přiměřená a plně odpovídající závažnosti kárného provinění. V otázce posouzení osobních poměrů žalobce, kdy žalobce přiznává hrubý příjem ve výši cca 100.000 Kč měsíčně, měl za to, že nelze považovat výši uložené pokuty za likvidační, byť může být pro žalobce citelná.
- 27 Žalovaný se plně ztotožnil se závěry kárného senátu, který spatřuje pochybení žalobce v tom, že žalobce porušil povinnosti advokáta vyplývající z § 16 odst. 1, 2 zákona o advokacii a § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1, 2 a čl. 6 odst. 2 a čl. 17 odst. 1, 3 Pravidel profesionální etiky.
- 28 Při ústním jednání konaném před Městským soudem v Praze dne 28. 5. 2020 žalobce i zástupce žalovaného setrvali na svých stanoviscích.
- 29 Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
- 30 Městský soud v Praze vyšel z následující právní úpravy.
- 31 Podle § 16 odst. 1, 2 zákona o advokacii je advokát povinen chránit a prosazovat práva a oprávněné zájmy klienta a řídit se jeho pokyny. Pokyny klienta však není vázán, jsou-li v rozporu

s právním nebo stavovským předpisem; o tom je advokát povinen klienta přiměřeně poučit. Při výkonu advokacie je advokát povinen jednat čestně a svědomitě; je povinen využívat důsledně všechny zákonné prostředky a v jejich rámci uplatnit v zájmu klienta vše, co podle svého přesvědčení pokládá za prospěšné.

- 32 Podle § 17 zákona o advokacii advokát postupuje při výkonu advokacie tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu; za tím účelem je zejména povinen dodržovat pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže. Pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže stanoví stavovský předpis.
- 33 Podle § 32 odst. 2 zákona o advokacii je kárným proviněním závažné nebo opětovné zaviněné porušení povinností stanovených advokátovi nebo advokátnímu koncipientovi tímto nebo zvláštním zákonem nebo stavovským předpisem.
- 34 Podle § 32 odst. 3 písm. c) zákona o advokacii lze advokátovi za kárné provinění mimo jiné uložit pokutu až do výše stonásobku minimální měsíční mzdy stanovené zvláštním právním předpisem.
- 35 Podle § 35e odst. 2 zákona o advokacii nestanoví-li tento zákon nebo kárný řád něco jiného nebo nevyplývá-li něco jiného z povahy věci, použijí se v kárném řízení přiměřeně ustanovení trestního řádu.
- 36 Podle § 28 zákona o advokacii odvolací senát přezkoumá výrok odvoláním napadeného rozhodnutí, jakož i správnost kárného řízení, které tomuto rozhodnutí předcházelo; přihlíží přitom i k vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, pokud mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci.
- 37 Podle čl. 4 odst. 1 Pravidel profesionální etiky je advokát všeobecně povinen poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu.
- 38 Podle čl. 4 odst. 2 Pravidel profesionální etiky je advokát povinen plnit převzaté závazky. Závazek nebo ručení za cizí závazek smí převzít jen tehdy, je-li si jist jeho splněním.
- 39 Podle čl. 6 odst. 2 Pravidel profesionální etiky ve věcech, v nichž byl soudem ustanoven nebo Komorou určen, postupuje advokát se stejnou svědomitostí a péčí jako ve věcech ostatních klientů
- 40 Podle čl. 17 odst. 1 Pravidel profesionální etiky je advokát povinen vůči soudům, rozhodčím orgánům, orgánům veřejné správy a jiným orgánům, které rozhodují v právních věcech, jakož i vůči osobám, které plní jejich úkoly, zachovávat náležitou úctu a zdvořilost.

- 41 Podle čl. 17 odst. 3 Pravidel profesionální etiky je advokát povinen v řízení jednat poctivě, respektovat zákonná práva ostatních účastníků řízení a chovat se k nim i k ostatním osobám zúčastněným na řízení tak, aby nebyla snižována jejich důstojnost ani důstojnost advokátního
- 42 Žalobce v prvním žalobním bodu namítl, že žalovaný ve výše uvedených rozhodnutích nijak nezohlednil skutečnosti svědčící v jeho prospěch. S tímto tvrzením však městský soud nemůže souhlasit. Žalovaný se s namítanými skutečnostmi vypořádal, když uvedl: *„Kárně obviněný se subjektivně postupem soudu (výzva k přednesu závěrečné řeči, přestože bylo jednání odročeno za účelem doplnění dokazování, ke kterému nedošlo – doplnil Městský soud v Praze) mohl cítit zaskočen, z objektivního hlediska se však kárný senát s jeho konáním neztotožnil, neboť šlo o případ nutné obhajoby z důvodu vazebního stíhání*
- a kárně obviněný z hlediska zájmů obžalovaného E. E. opuštěním hlavního líčení zvolil ten pro něho nejméně příznivý postup.“* Dále kárný senát v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že *„Z hlediska zájmů vazebně stíhaného obžalovaného bylo povinností kárně obviněného přednést závěrečnou řeč a v ní právě akcentovat veškerou právní argumentaci v jeho prospěch, kterou posléze uvedl a uvádí na svou obhajobu ve svých vyjádřeních ke kárné žalobě.“* Žalovaný pak k uvedenému v napadeném rozhodnutí doplnil, že *„předmětné hlavní líčení bylo již několikrát v řadě, kdy se všech předchozích kárně obviněný zúčastnil. Z tohoto důvodu měl mít již kárně obviněný závěrečnou řeč připravenou, resp. kárně obviněný opravdu musel nebo měl vědět, že může být vyzván soudem o přednesení závěrečné řeči, a to i přes to, že část hlavního líčení měla být věnována dalšímu dokazování.“*
- 43 Žalovaný se tak namítanými skutečnostmi zabýval a jak je uvedeno výše, nepovažoval je za podstatné. Městský soud v Praze se pak s odůvodněním žalovaného zcela ztotožňuje a pro úplnost dodává následující.
- 44 Žalobce vychází z předpokladu, že mu soud neposkytl dostatečný čas k přípravě závěrečné řeči, což bylo v rozporu čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, a v takovém případě byl legitimním postupem odchod z hlavního líčení, což za situace nutné obhajoby nutně znamenalo nemožnost v hlavním líčení pokračovat, čímž by získal čas na přípravu závěrečné řeči. Tato úvaha je však zcela mylná, a to v obou jejích částech.
- 45 Článek 8 odst. 2 Úmluvy a shodně též článek 40 odst. 3 věta první Listiny základních práv a svobod stanoví, že obviněný má právo, aby mu byl poskytnut čas a možnost k přípravě obhajoby a aby se mohl hájit sám nebo prostřednictvím obhájce. V projednávaném případě byl žalobce ustanoven obhájcem obžalovaného dne 20. 3. 2014 s tím, že výzva k přednesu závěrečné řeči byla učiněna při hlavním líčení dne 12. 12. 2014, aniž by u tohoto hlavního líčení došlo od minulého hlavního líčení k jakémukoli doplnění dokazování, na které by byla potřeba reagovat. Podle § 216 odst. 1 trestního řádu není-li dalších důkazních návrhů nebo bylo-li rozhodnuto, že se další důkazy provádět nebudou, prohlásí předseda senátu dokazování za skončené a udělí slovo k závěrečným řečem. Trestní řád nepředpokládá, že po skončení dokazování bude následovat odročení jednání za účelem přípravy závěrečných řečí. I když i takový postup si lze, například z časových důvodů, kdy je dokazování skončeno v pozdních odpoledních hodinách a lze očekávat nemožnost přednést závěrečné řeči v denní době, představit. Nicméně na takový postup není právní nárok a řídí se pouze

rozhodnutím předsedy senátu podle okolností daného případu. V projednávaném případě pak soud rozhodl, že další dokazování provádět nebude, a pak musel podle trestního řádu dát státnímu zástupci, obžalovaným a jejich obhájčům prostor k závěrečným řečem. V takovém případě měl být žalobce schopen závěrečnou řeč přednést, neboť jak bylo uvedeno výše, hlavní líčení se končí přednesem závěrečných řečí a následně případně přednesem závěrečného slova obžalovaného. Pokud žalobce argumentuje tím, že spis má 4 000 stran a neobhajoval obžalovaného v přípravném řízení, tak tyto okolnosti nemají na kárné provinění žádný vliv. S obsahem spisu se měl žalobce seznámit poté, co byl ustanoven obhájcem, a pokud tak neučinil ani po téměř devíti měsících, městský soud se domnívá, že nejde o okolnost, která by snad měla legitimizovat jeho postup spočívající ve snaze úmyslně zmařit probíhající hlavní líčení, dokonce by v této okolnosti spíše bylo možné spatřovat okolnost přitěžující, neboť žalobce nemohl řádným a odborným způsobem obhajovat obžalovaného, aniž by znal dobře trestní spis. Uvedené pak vyvrcholilo jeho odchodem z hlavního líčení, neboť nebyl schopen závěrečnou řeč přednést. Pokud žalobce argumentuje tím, že dne 12. 12. 2014 mělo být při hlavním líčení provedeno další dokazování, ani tato okolnost na věci nic nemění. I v případě, kdy by takové dokazování provedeno bylo, po takto doplněném dokazování by následovala výzva k přednesu závěrečných řečí. Žalobce však závěrečnou řeč připravenou neměl, přestože ji připravenou mít měl, respektive měl mít na základě znalostí spisu a provedených důkazů připravené skutkové a právní podklady, ze kterých by při přednesu závěrečné řeči vycházel, ale bez přiměřených důvodů spoléhal, že dne 12. 12. 2014 k přednesu závěrečných řečí nedojde.

- 46 V tomto bodě (nedostatečná příprava na hlavní líčení dne 12. 12. 2014) lze spatřovat žalobcem namítanou nedbalost, jak správně uvádí odvolací kárný senát. Nicméně předmětem kárné žaloby je způsob, jakým žalobce skutečnost, že není schopen přednést závěrečnou řeč, vyřešil. Žalobce požádal opakovaně o odročení hlavního líčení, a když mu nebylo vyhověno, opustil hlavní líčení s cílem donutit soud k jeho odročení, neboť se jednalo o případ nutné obhajoby. Daného jednání se žalobce dopustil úmyslně, což sám uvádí ve svém vyjádření: „*Cílem bylo zamezit tomu, aby se soudní jednání konalo protiprávně, čehož jsem mohl dosáhnout v případě nutné obhajoby jen tím, když tam nebudu.*“
- 47 Správnímu soudu nepřísluší hodnotit další postup Obvodního soudu pro Prahu 1 v uvedené trestní věci a tento postup pro kárné provinění a správní žalobu není podstatný. Proto též správně uzavřel žalovaný, že nebylo potřebné vyčkávat rozhodnutí odvolacího trestního soudu v projednávaném případě, neboť případný nezákonný postup soudu má význam pouze pro trestní řízení, nikoli pro otázku kárného provinění žalobce.
- 48 Podle § 41 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní řád“) je obhájce povinen poskytovat obviněnému potřebnou právní pomoc, účelně využívat k hájení jeho zájmů prostředků a způsobů obhajoby uvedených v zákoně, zejména pečovat o to, aby byly v řízení náležitě a včas objasněny skutečnosti, které obviněného zbavují viny nebo jeho vinu zmírňují, a tím přispívat ke správnému objasnění a rozhodnutí věci. Trestní řád v jednotlivých ustanoveních rozvádí, jaká práva obhájci v trestním řízení náleží, např. oprávnění nahlížet do spisů, listin posudků, zpráv státních a jiných orgánů a jiných věcných důkazů specifikuje § 65 a § 213, podle § 166 odst. 1 má obhájce právo spisy prostudovat v souvislosti se skončením vyšetřování; v

jednotlivých stadiích trestního řízení má obhájce právo klást otázky vyslýchaným osobám (srov. § 165 odst. 2, § 215 odst. 1, § 235 odst. 2); v hlavním líčení může žádat, aby mu bylo umožněno provést důkaz, zejména výslech svědka nebo znalce, čemuž předseda senátu vyhoví zejména tehdy, pokud jde o důkaz prováděný k jeho návrhu nebo jím opatřený a předložený (§ 215 odst. 2). Podle § 216 má obhájce právo v hlavním líčení přednést závěrečnou řeč.

- 49 Podle § 41 trestního řádu obhájce může a podle okolností musí využít k obhajobě klienta pouze nástrojů, které mu poskytuje zákon (viz formulace „*účelně využívat k hájení jeho zájmů prostředků a způsobů obhajoby uvedených v zákoně*“). Mezi takové prostředky však nespadá úmyslné zmaření hlavního líčení v případě nutné obhajoby s odůvodněním, že není připraven k přednesu závěrečné řeči.
- 50 Z uvedeného vyplývá, že pokud má obhájce chránit zájmy obviněného prostředky trestního řádu, pak je to v projednávaném případě přednes závěrečné řeči. Žalobce závěrečnou řeč nepřednesl a z hlavního líčení v případě nutné obhajoby odešel, aby získal čas na její přípravu, neboť vycházel ze správného předpokladu¹, že v takovém případě nebude moci soud pokračovat v hlavním líčení, neboť by došlo k porušení ustanovení o nutné obhajobě.
- 51 Cílem závěrečné řeči pak je ovlivnit soud v jeho úvahách před meritorním rozhodnutím a naposled v průběhu hlavního líčení shrnout a prezentovat vlastní stanovisko k věci.² Tedy role závěrečné řeči je zcela zásadní, kdy v ní lze shrnout provedené dokazování, zhodnotit jednotlivé důkazy samostatně i v jejich souhrnu, poukázat na případné rozpory v jednotlivých důkazech, případně předložit soudu svůj pohled na právní úpravu a její výklad či odkázat na dostupnou judikaturu. I když práva na závěrečnou řeč nemusí obžalovaný nebo jeho obhájce využít, z pohledu povinností advokáta zakotvených v § 16 odst. 2 zákona o advokacii je zásadní, aby v případě, že má být naplněn požadavek na důsledné využití všech zákonných prostředků a v jejich rámci uplatnit v zájmu klienta vše, co podle svého přesvědčení pokládá za prospěšné, je nepochybné, že by advokát takové možnosti měl využít. Je tedy zcela správný závěr žalovaného, že v zájmu klienta žalobce bylo po skončení dokazování přednést závěrečnou řeč, nikoli z jednání odejít, neboť takový postup obhajoby trestní řád nezná, a je tedy porušením § 16 odst. 2 a § 17 zákona o advokacii.
- 52 Žalovaný se pak zcela správně nezabýval tvrzeními žalobce, jež se týkaly údajné šikany ze strany soudu, případně dalšími tvrzenými nezákonnostmi v trestním řízení, neboť pro posouzení kárného provinění jsou zcela irelevantní. Zde městský soud považuje za nutné opakovaně zdůraznit, že předmětem kárné žaloby bylo úmyslné jednání žalobce spočívající v tom, že nebyl připraven přednést závěrečnou řeč v případě nutné obhajoby, a poté, co soud odmítl jeho návrh na odročení jednání, z hlavního líčení odešel s cílem vynutit si tak

¹ Podle § 202 odst. 4 poslední věta trestního řádu v případech nutné obhajoby (§ 36) nelze konat hlavní líčení bez přítomnosti obhájce. Nejvyšší soud pak v rozhodnutí 4 Tz 22/2015 uzavřel, že porušením ustanovení o nutné obhajobě je situace, kdy soud vyhlásí v hlavním líčení rozsudek v nepřítomnosti obhájce obviněného, ač u něho byl v době konání hlavního líčení dán důvod nutné obhajoby podle § 36 odst. 1 písm. a) tr. ř., neboť byl v té době ve výkonu trestu odnětí svobody v jiné trestní věci.

² Šámal, P. a kol.: Trestní řád II. § 157 až 314s. Komentář. 7. vydání. Praha: C. H. Beck 2013, s. 2702 až 2705

jeho odročení. V případě, že měl žalobce za to, že jej soudkyně šikanuje a porušuje ustanovení trestního řádu, měl na takové jednání upozornit v průběhu hlavního líčení, a zejména pak ve své závěrečné řeči, ke které byl vyzván na závěr hlavního líčení dne 12. 12. 2014. Případný nesouhlas s postupem soudu nelze řešit odchodem z hlavního líčení v případě nutné obhajoby, neboť se nejedná o prostředek v souladu s trestním řádem. Ten poskytuje dostatek prostředků, jak se proti případnému nezákonnému postupu soudu bránit. V daném případě se však ani nejednalo o postup nezákonný, neboť po ukončení dokazování vždy obligatorně následuje přednes závěrečných řečí, a žalobce tak s takovým postupem musel počítat. Nad rámec pak městský soud dodává, že žalobce k údajné šikaně nepředkládá žádná tvrzení, ze kterých by tato šikana vyplývala.

- 53 Lze tedy uzavřít, že se žalovaný obhajobou žalobce náležitě zabýval, když zcela logickým a pochopitelným způsobem ozřejmil, že je z pohledu viny žalobce za kárné provinění nepodstatná.
- 54 Namítal-li žalobce, že nebyly provedeny jím navržené důkazy, pak i s těmito návrhy se žalovaný, byť nikoli explicitně, vypořádal. Žalobce před kárným senátem nad rámec provedení dokazování navrhoval pouze zvukový záznam z jednání a výslech dotčené soudkyně. Vzhledem k tomu, že o výše uvedeném skutku, jenž je kárným proviněním, nebylo sporu a žalobce jej plně doznal, je jisté, že další dokazování bylo nadbytečné. Z důkazních návrhů žalobce není zřejmé, jaké skutečnosti by měly být ve vztahu k výše uvedenému kárnému provinění prokázány. Obhajobu žalobce (odročení předcházejícího hlavního líčení za účelem doplnění dokazování), měl žalovaný za prokázanou, nicméně ji správně považoval za nepodstatnou. K části obhajoby, kde se žalobce věnoval polemice o rozdílech v právní úpravě rozhodování o podjatosti v trestním a civilním řízení, návrzích k osobě soudce a jiným, žalovaný souhrnně uvedl, že tyto sice mohou mít význam pro trestní řízení, nikoli však pro kárné řízení, neboť nejsou předmětem kárné žaloby, a proto od jejich hodnocení abstrahoval zcela. Z uvedeného implicitně vyplývá, že k uvedenému nebude ani prováděno dokazování.
- 55 Žalobce dále vytýká žalovanému, že ve věci rozhodl neveřejně a bez jednání, tedy v rozporu s čl. 6 bod 3 písm. b) Úmluvy. K tomu městský soud uvádí, že správní řízení je ze své povahy

neveřejné. V projednávaném případě proběhlo neveřejné jednání za účasti žalobce před kárným senátem. Žalovaný pak v odvolacím řízení rozhodl bez jednání, když k nařízení jednání neshledal důvody. Podle § 27 odst. 1 kárného řádu se jednání v řízení o odvolání nařizuje pouze tehdy, je-li to pro projednání věci nezbytné. Vzhledem k tomu, že žalobce v odvolacím řízení neuplatnil žádné nové argumenty a žalovaný nepovažoval za nutné provádět další dokazování, nebyl důvod k nařízení ústního jednání. Žalovaný tedy postupoval v souladu s procesní úpravou kárného řízení, pokud jednání nenařídil. Pokud se žalobce dovolává čl. 6 bod 3 písm. b) Úmluvy, pak k uvedenému lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 1 As 166/2015-29, ve kterém je mimo jiné uvedeno: *„Judikatura Evropského soudu pro lidská práva ovšem setrvale stojí na základním principu, že řízení o trestním obvinění musí být spravedlivé jako celek (viz rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 16. 11. 2010 ve věci Taxquet proti Belgii, stížnost č. 926/05, § 84 a tam uvedené odkazy na další judikaturu). Ke splnění požadavků čl. 6 Úmluvy proto podle Nejvyššího správního soudu*

plně postačuje, pokud bude ústní jednání nařízeno v řízení před správním soudem.“ S tímto závěrem se městský soud ztotožňuje a považuje jej za příléhavý pro odůvodnění správnosti postupu žalovaného.

- 56 Namítá-li žalobce, že žalovaný nedostatečně posoudil formu zavinění, považuje městský soud i tuto námitku za nedůvodnou. Zavinění žalobce jednoznačně vyplývá z provedeného důkazního řízení před prvostupňovým kárným senátem, kdy žalobce sám deklaroval, že jeho jednání bylo úmyslné. Za této okolnosti nelze shledat nezákonnost napadeného rozhodnutí, není-li v jeho odůvodnění forma zavinění blíže rozebrána.
- 57 Městský soud v Praze se dále zabýval obecně formulovanou námitkou, že žalobce považuje výši pokuty 30.000 Kč s ohledem na skutečnost, kdy tato částka představuje jeho měsíční výdělek, za nepřiměřenou. S obecně formulovaným žalobním bodem se soud vypořádá taktéž pouze v obecné rovině (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011, bod 32). Žalobci bylo uloženo kárné opatření v podobě pokuty ve výši 30 000 Kč. Žalobce v prvostupňovém řízení, v odvolání ani v žalobě nenamítal žádné konkrétní okolnosti, z nichž by vyplývalo, že může být tato pokuta nepřiměřená nebo že by na něj mohla mít likvidační účinek. Jak vyplývá z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, správní orgán ukládající sankci za správní delikt je povinen přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům obviněného, avšak pouze tehdy, pokud je podle jeho osoby a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter. V nyní projednávané věci nevyplývalo z tvrzení žalobce nic, co by svědčilo o likvidačním účinku pokuty na žalobcův výkon advokacie. Žalobce uvádí hrubý měsíční příjem 100.000 Kč, aniž by blíž vysvětloval a dokládal, proč pokuta ve výši 30.000 Kč je nepřiměřená a likvidační. Žalovaný dostatečným způsobem vyjádřil, v čem spočívá závažnost kárného provinění žalobce (bezdůvodný odchod z hlavního líčení v případě nutné obhajoby ve vazební věci), a z jakého důvodu uložil pokutu při dolní hranici trestní sazby. Soud proto neshledal napadené rozhodnutí v části odůvodnění závažnosti kárného provinění žalobce a povahy uložené sankce za nepřezkoumatelné a nejsou zde poznatky, že by uložená pokuta byla nepřiměřená a likvidační.
- 58 V případě posledního žalobního bodu, kterým žalobce namítal, že mu nebylo vysvětleno, proč advokátu [REDAKCE] byla uložena za skutek, kdy se v jiném trestním řízení vůbec nedostavil k hlavnímu líčení, ač věděl, že se koná, a pro klienta nevykonával nezbytné a neodkladné úkony po vypovězení zastoupení, tedy „za horší skutek pokuta poloviční“, městský soud uvádí, že uvedenou námitku pro svoji obecnost nepovažuje za způsobitou žalobní námitku, na základě které by mohl přezkoumat zákonnost výše uložené sankce. Podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. má žaloba kromě obecných náležitostí podání obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Přezkumné řízení soudní je založeno na zásadě dispoziční, z níž vyplývá, že specifikace konkrétních důvodů nezákonnosti, napadeného rozhodnutí je úkolem žalobce a nikoliv soudu, který není oprávněn k tomu, aby tyto důvody za žalobce sám vyhledával či domýšlel. Je tedy věcí žalobce, aby v žalobě zřetelně vymezil rozsah přezkumu napadeného rozhodnutí, jímž je soud vázán, a to uvedením konkrétních žalobních bodů (námitok) ve smyslu shora citovaného § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Žalobce však v dané věci neprokázal, že by žalovaný

porušil ustálenou správní praxi týkající se výše ukládaných pokut. Dostatečně totiž nespecifikoval, v čem podle něj spočívá totožnost obou případů, tedy neuvedl, jakého kárného provinění se jím označený advokát v jiné věci dopustil a z jakých skutkových okolností v jeho případě kárný senát vycházel při stanovení výše pokuty tak, aby bylo možno uzavřít, že se jedná o případy obdobné. Městský soud v Praze tedy důvodnost námitky nemohl blíže přezkoumat, neboť nemohl porovnat závažnost obou deliktů ani okolnosti, za nich byly spáchány.

- 59 Ze všech uvedených důvodů soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.
- 60 Žalobce navrhl prominutí, popřípadě snížení pokuty pro případ, že by soud nevyhověl návrhu na zrušení napadeného rozhodnutí.
- 61 Ust. § 78 odst. 2 s. ř. s. umožňuje, aby soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, a nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustil od něj nebo jej snížil v mezích zákonem dovolených, a to lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.
- 62 Lze konstatovat, že k užití zmíněného moderačního práva již Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36, uvedl, že *„použitím moderačního práva soud nahrazuje správní uvážení správního orgánu ... Moderace práva soudu má však místo pouze tam, kde je postih za spáchaný správní delikt zjevně nepřiměřený (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 11. 2004, č. j. 10 Ca 250/2003-48, publikovaný pod č. 560/2005 Sb. NSS).... V rámci moderačního práva soud zkoumá, zda nedošlo k excesu při individualizaci trestu, tedy zda a jak bylo přihlédnuto ke všem specifikům konkrétního případu a zda byl v rámci zákonné trestní sankce vybrán pro pachatele takový druh trestu a v té výměře, která splní účel trestu a není zjevně nepřiměřená.“*
- 63 Městský soud v Praze s ohledem na shora uvedené okolnosti případu dospěl k závěru, že uloženou pokutu nelze hodnotit jako zjevně nepřiměřenou, jak pro použití moderačního práva vyžaduje § 78 odst. 2 s. ř. s. Soud přitom zohlednil zejména tvrzené majetkové poměry žalobce, kdy shledal, že pokuta nebude mít pro žalobce likvidační účinek. Proto soud návrhu na prominutí nebo snížení uložené pokuty vyhovět nemohl.
- 64 Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má právo na náhradu nákladů řízení účastník, který byl v řízení úspěšný. Žalovaný byl ve věci plně úspěšný a vznikly mu náklady na zastoupení advokátem, tyto náklady však v jeho případě nelze považovat za účelně vynaložené. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 6 As 40/2006-87, Česká advokátní komora disponuje specializovanými orgány a jejich pracovníky, kteří se zabývají problematikou kárného řízení s advokáty, a proto není účelně vynaloženým nákladem, nechá-li se zastoupit advokátem v řízení o žalobě proti svému rozhodnutí v kárné věci. Ani žalovaný tedy nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť mu žádné účelně vynaložené náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 17. června 2020

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu